

gevolg van haar zijn en wezen zelf, dat een ondoorgrondbare en onkenbare, bewustlooze en onredelijke, blinde en onmatige drang is tot leven. En 't wezen van den mensch, deel van het wezen der wereld, is ook alogische wil. Te willen bestaan is reeds zonde en ellende. Niet meer te wilien is dan ook verlossing en zaligheid. Want de vervulling van een wensch is een aalmoes gelijk, die den bedelaar heden in 't leven houdt, maar morgen weer doet hongeren; maar een verloochevende begeerte is te vergelijken met een geërfd landgoed, dat zijn eigenaar alle zorgen voor goed ontnemt. De mensch moet dus in zijn wezen totaal veranderd worden.

De wil komt in den mensch tot bewustheid; hij doet het intellect ontstaan, waardoor de mensch niet alleen de gansche wereld en bizonder zijn eigen lichaam als voorstelling en als geobjectiveerde verschijning van den alogischen wil schept, maar waardoor hij ook tot het inzicht komt, dat juist de grond van alle zijn een alogische drang is, het bestaan van allen en alles een vergissing en dat dus de eenige verlossing is, van die dwaling terug te keeren en den onzaligen wil het zwijgen op te leggen.

De wil, het mannelijke element in de wereld, dien wij dus van onzen vader erfden, is het bindende en knechtende beginsel; het intellect, het vrouwelijke element, dat wij dus van onze moeder meekregen, maakt los en bevrijdt.

De wil verwekt juist het intellect, opdat hij opgeheven en vernietigd zou worden. En als dan eens het intellect den raad van den wil heeft uitgediend, zullen zij beiden wegzinken in 't niet, waar niet alleen de wil rust van al zijn arbeid, maar ook de gedachtenis van het intellect is te niet gedaan.

Maar zoolang dit ideaal nog niet bereikt is, leert het intellect ons, dat de wil reeds ten deele wordt tot rust gebracht, wanneer door onthouden en vasten, door kastijding en zelfpijniging, door ontberen en lijden, het lichaam, de geobjectiveerde wil, gepijnigd en onderdrukt wordt en daardoor